

Sensibilitat i audàcia

L'extraordinària violinista Amandine Beyer (Ais de Provença, 1974) s'ha convertit en una habitual del Festival de Torroella de Montgrí, de què diu que estima la sensibilitat del públic i la proximitat de la platja. Hi ha actuat amb diverses variants de Gli Incogniti, que lidera amb el seu entusiasme, finesa i audàcia, que no és aliena al gust per recuperar peces amagades dins del llegat de la música barroca i classicista. Fa tres anys, la formació va presentar un programa amb peces que, un cop van deixar de ser atribuïdes a Bach, van ser injustament menyspreades fins fer-se desconegudes, de manera que recuperar-les és una reparació poètica. L'any següent, Gli Incogniti va tornar amb un concert dedicat a Haydn, interpretant-ne peces amb què va experimentar i innovar mentre vivia apartat del món en un palau hongarès del príncep mecenes Nikolaus Esterházy. Així va fer present que, havent-se convertit en un referent en la interpretació de la música barroca, s'obria cap al classicisme. Aquest mateix 2021, però, va ser-hi de nou amb una de les estrelles de la música barroca, Antonio Vivaldi, i va interpretar-ne una sèrie de concerts que, segons Beyer, exemplifiquen l'obra més irònica, estrambòtica i fins perversa del compositor. Ho va fer a la primavera en unes circumstàncies especials: celebrant el retorn als escenaris en aquests temps de pandèmia mentre enregistraven a l'Espai Ter un disc amb les peces de Vivaldi titulat *Il mondo al rovescio*.

Així veu Gli Incogniti el Barroc: un món amb reversos ple d'enginy, teatralitat, innovacions. I ells mateixos busquen en el revers de la història de la música. En tot cas, el concert amb enregistrament a Torroella també va ser una manera de participar en la dilatada celebració del 40è aniversari del festival, cosa que Beyer, dissabte, va tornar a fer, però formant part del Kitgut Quartet, amb què, des del 2015, també comparteix la joia manifesta de tocar amb d'altres. Sense exercir el lideratge com a Gli Incogniti, tot i que Beyer és una intèrpret de complicitats i no de vanitats, la violinista es fon amb els altres membres (el també violinista Naaman Sluchin, el violoncel·lista Frédéric Baldassare i la violista Josèphe Cottet) d'un quartet amb un nom juganer: de kit –una abreviació de kitty ('gatet' en anglès)– i gut, 'tripa', una al·lusió –segons ha explicat Beyer en una entrevista de Maricel Chavarría a *La Vanguardia*– al fet que, en l'època barroca, es feia córrer que les cordes dels instruments eren de tripa de gat, animal lligat a supersticions que intimidaven els potencials lladres.

Els membres de Kitgut Quartet prefereixen la calidesa de la tripa, sense que hagi de ser de gat, per interpretar el seu repertori, que també es regeix per un afany de recerca, una voluntat de (re)descobriments i de sorprendre amb peces que, amb un esperit lliure, fan vives en el present. A Torroella de Montgrí van fer un recorregut sense interrupció per peces de Henry Purcell, Matthew Locke, Haydn i, afegint-la al programa sense avisar prèviament, una de John Blow, organista que va ser mestre de Purcell. Aleshores, Beyer va explicar (amb el seu castellà après a Vigo, on viu) que van voler que les peces barroques angleses ressonessin amb les del compositor austríac que exemplifica el classicisme. Tot seguit, presentades per la violinista com una mena de "sardanes de l'època", van encadenar quatre peces més de Purcell, amb què va acabar el concert a les propines, en què també hi va haver lloc per a la Padovana núm. 5, de Johann Schein, amb la idea de mostrar la sensibilitat d'un compositor alemany del Barroc incipient.

Tot allò que té a veure amb Beyer passa per la sensibilitat i per això s'adona quan hi és en el públic. Amb les propines, va jugar a les endevinalles: de qui eren les peces? A la sortida del concert, Montserrat Terrades, una espectadora fidel al festival, comentava: "Aquesta última peça crec que és del King Arthur; m'ha sonat, però jo l'escolto cantada." Certament, era una versió instrumental de l'ària *Fairset Isle*, de la semiòpera de Purcell.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 16-08-2021, Pàgina 33
-El Punt Avui. Nacional 16-08-2021, Pàgina 23

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2015179-sensibilitat-i-audacia.html>